

Arrest

nr. 218 036 van 8 maart 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 7 maart 2019 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging alsook de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 25 februari 2019 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2019 om 11.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat L. RECTOR verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 februari 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In de mate dat de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving vervat in de bestreden beslissing, moet worden vastgesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering in deze mate onontvankelijk is.

2.2.1 In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid *ratione temporis* op.

2.2.2 Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bedoelde vordering.

Artikel 1, § 1, 6° van de vreemdelingenwet definieert een verwijderingsmaatregel als volgt:

“beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;”

Uit het administratief dossier blijkt dat ten aanzien van de verzoekende partij op 8 juni 2018 reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen. Verder werd deze beslissing blijkens het administratief dossier op 12 juni 2018 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. Deze gegevens blijkens tevens uit de motivering van de bestreden beslissing. In haar verzoekschrift erkent de verzoekende partij zelf ook dat lastens haar in de zomer van 2018 een bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgevaardigd, maar dat zij er niet aan gedacht heeft om op dat moment een raadsman onder de arm te nemen.

De thans bestreden beslissing waarvan in voorliggende zaak de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt gevorderd, is dus minstens een tweede verwijderingsmaatregel. De verzoekende partij beschikte derhalve over een beroepstermijn van vijf dagen om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen. Dit wordt door de verzoekende partij ter terechtzitting van 8 maart 2019 ook niet betwist.

Verder is niet betwist dat de bestreden beslissing op 25 februari 2019 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht. De *dies a quo* wordt bij de bepaling van de beroepstermijn niet in rekening gebracht. De verzoekende partij beschikte bijgevolg vanaf 26 juni 2019 over vijf dagen om een beroep in te leiden. Het verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd evenwel slechts op 7 maart 2019 aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen per faxbericht overgemaakt, terwijl de laatste nuttige dag 4 maart 2019 was. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, ingediend op 7 maart 2019, werd bijgevolg laattijdig ingediend.

De beroepstermijnen bepaald in artikel 39/57 van de vreemdelingenwet zijn van openbare orde en moeten strikt worden toegepast. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch behandelen (cf. RvS 18 juni 2004, nr. 132.671).

Van de vaststelling van de onontvankelijkheid van het beroep wegens laattijdigheid kan enkel worden afgezien wanneer de verzoekende partij aantoonst dat zij wegens overmacht verhinderd werd tijdig haar verzoekschrift in te dienen. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass., 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, "Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid)" in *Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

In haar verzoekschrift gaat de verzoekende partij niet in op de onontvankelijkheid *ratione temporis* van de vordering. Ter terechtzitting van 8 maart 2019 erkent de advocaat die *loco* optreedt voor de *domina litis* dat de vordering laattijdig werd ingediend, maar zet zij uiteen dat de *domina litis* het dossier heeft doorgekregen van een confrater, die al eerder met de verzoekende partij had gesproken en die de *domina litis* vroeg het dossier over te nemen omdat haar vader op sterven lag. De *loco* verschijnende advocaat geeft aan dat dit geen bewezen overmacht is, maar dat dit wel de reden is waarom de vordering een dag te laat werd ingesteld. De verwerende partij volhardt in haar exceptie en benadrukt dat de vordering niet één dag, maar drie dagen te laat werd ingediend.

Zoals de *loco* verschijnende advocaat reeds zelf erkent ter terechtzitting, kan haar betoog niet als bewezen overmacht worden beschouwd. Niet alleen beperkt de verzoekende partij zich tot vage en loutere beweringen, zij maakt bovendien niet aannemelijk waarom het in de geschetste omstandigheden onmogelijk zou zijn geweest de vordering tijdig in te stellen. Bijgevolg stelt de Raad vast dat geen overmacht wordt aangetoond.

De vordering tot schorsing van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens is onontvankelijk wegens laattijdigheid. De exceptie van de verwerende partij wordt in deze mate bijgetreden.

2.3 Gelet op het bovenstaande is de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in haar geheel onontvankelijk.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend negentien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. FRANSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. FRANSEN

I. VAN DEN BOSSCHE